

De gebeurtenissen bij Blauwkapel in de zomer van 1787

[Uit: *Herinneringen van G. Bruining met betrekking tot de omwentelingen in staat en kerk gedurende zijn levensloop* (Dordrecht 1830).

Door deze gebeurtenissen werd ik in Utrecht steeds bekender. Tegelijkertijd gaf ik veel geld uit en hoorde ik niets meer van de heer Kellerman [een patriotse kolonel en artillerieofficier]. Daarom kreeg ik het advies om mij opnieuw aan te melden voor de eerder beloofde officiersfunctie bij de verdediging. [...]. Uiteindelijk ontving ik bericht dat er een provinciaal artilleriekorps van vijfhonderd man zou worden opgericht en dat ik daarin tot luitenant was benoemd. Zodra het besluit officieel was bekrachtigd, zou ik mijn benoemingsakte ontvangen. Diezelfde dag ontmoette ik tijdens een wandeling buiten de Biltpoort de adjudant van de stedelijke artillerie, die een kanon naar Blauwkapel begeleidde. Omdat die plaats nog onvoldoende was versterkt en van twee kanten kon worden aangevallen, besloot ik hem te vergezellen.

Toen ik daar aankwam, was iedereen al volop in de weer. Ik zag [de patriotse] generaal Van der Borch samen met een van zijn soldaten een mand vol aarde aandragen, terwijl ook andere officieren, zowel hogere als lagere in rang, aan het werk waren. In de koormuur van het kerkje, dat aan een van de vier wegen stond, waren gaten gehakt en het gebouw zat vol mensen. Ook de herberg zat vol. Deze was echter geplunderd door de Jagers van Salm, die de voorhoede hadden gevormd en dachten dat zij zich op vijandelijk gebied bevonden. De pastorie, waar de batterij van kapitein Schuurman werd aangelegd en onder wiens bevel ik mij had gesteld, was door de predikant ontdaan van alles wat enige waarde had. Toch ontving hij de officieren die hem bezochten gastvrij en schonk hun koffie uit een grote, zwaar beschadigde theepot. Tegen de avond was de batterij ongeveer tot kniehoogte opgebouwd. Zodra de avond viel, werd er op de hele plaats niet meer gesproken, behalve fluisterend, zodat men zelfs het geringste geluid van een naderende vijand zou kunnen opmerken.

Na middernacht kwamen twee Amsterdamse huurlingen aan die eerder bij de Rode Brug waren geposteerd. Daar waren de schildwachten opgesteld die wij op de weg ernaartoe hadden geplaatst. Dit waren soldaten van [de patriotse officier] Pallardy. Zij riepen de mannen aan, maar hielden hen voor soldaten uit het kamp van Zeist. De twee mannen hadden na de lange weg die zij hadden afgelegd al gedacht dat zij hun bestemming bijna hadden bereikt. Toen hun op de vraag '*Wie daar?*' het antwoord '*deserteurs*' was gegeven en hun werd bevolen verder te gaan, werden zij tot hun uiterste verbazing onmiddellijk gegrepen. Onder de bitterste verwijten werden zij naar de bevelvoerende officier gebracht. Deze op zichzelf onbeduidende gebeurtenis vermeld ik hier als bewijs dat wij ons toen al ver van alle voorposten bevonden.

In de late nacht, toen de vijand nog steeds niet was verschenen, begon ik slaperig te worden. Daarom ging ik op de disselboom van de kruitwagen van een van de drieponders van onze batterij liggen. Ik viel daar zo diep in slaap dat ik de volgende ochtend, toen het al geruime tijd licht was, door tromgeroffel werd gewekt. Toen ik opkeek, zag ik tot mijn verbazing een korps in militaire uniformen naderen. In eerste instantie dacht ik dat ik in handen van de vijand was gevallen. Al snel herkende ik echter aan het hoofd van de manschappen de dappere majoor Arnoldi van de Amsterdamse waardgelders. Hij kwam met een deel van zijn manschappen en nog enkele anderen om de gezamenlijke bezetting van Blaauwkapel af te lossen. Ik dacht dat ik nu werkelijk als afgelost mocht worden beschouwd en haastte mij naar de stad om in mijn logement mijn onderbroken nachtrust voort te zetten.